

[Gertrud Stjernholm Nielsen]

Nogle ordførere har været positive, og det takker jeg for – det undrer mig heller ikke at se, hvilke partier det var – men de har bl. a. bebrejdet os lidt, at vores forslag ikke havde ændret udseende, at vi havde lagt for meget i bemærkningerne og for lidt i selve lovforslaget. Dertil vil jeg sige, at det skal da ikke skille os ad; hvis man kan gøre lovforslaget bedre på den måde, har vi ikke noget imod det. Jeg vil i øvrigt sige, at det aktuelle beløb, vi går ud fra som støtte, er 30.000 kr., og jeg skal da være den første til at sige, at det er et absolut minimum for at eksistere i dag.

En anden ting, der har været fremført, er, at det er uretfærdigt, at man skal bruge den skattepligtige indtægt. Ja, det synes vi også det er, men den slags synes jeg man skal ordne via ændringer af skattelovgivningen her i landet, og vi ser da meget gerne, at man fjerner fradragsreglen, det er jo den, der ødelægger det. Om bruttoindtægten skal bruges, tror jeg nu nok man skal diskutere. Derfor har vi også foreslået nedsættelse af rådet for uddannelsesstøtte, der netop skal give råd om disse ting, for det vil vide meget om, hvilken indvirkning dette har. Men det er altså kun de 16–18-årige, dette har indflydelse på.

Jeg vil til sidst sige, at vi ved, det er et dyrt forslag. Vi synes bare, det kan blive endnu dyrere for samfundet, ikke bare i kroner og øre, men også i form af de menneskelige nederlag, der vil komme, hvis man ikke gør noget. Vi opfordrer altså til, at man lader være med at stirre sig blind på, hvad det koster direkte, men prøver at finde ud af, hvad det koster ikke at gøre det. Vi mener, at uddannelse er en samfundsmæssig investering, som også andre end venstrefløjspartierne og et par enkelte andre positive partiordførere har været inde på det; det må være en sag, der også kan finde genklang hos andre partier i denne sal.

Jeg håber, man vil tage mange af de ting, vi har drøftet her i dag, op. Jeg kan da godt forstå, at undervisningsministeren, som jeg sagde i indledningen, havde lidt travlt med at komme ned: jeg ville også være ked af at skulle stå som eksponent for det støtteforslag, der er fremkommet fra regeringens side, og som man nu mener burde være det eneste, vi havde til behandling.

Jeg har kun nogle ganske få bemærkninger at gøre. Jeg skal lige rette noget, som det radikale venstres ordfører sagde om de 16–18-årige. Det er ikke et udvalg, der vil blive nedsat, det er et udvalg, der er i fuld gang, og som formentlig er færdigt her først på sommeren eller sent på forsommeren.

Ordføreren for Danmarks retsforbund tog spørgsmålet om bruttoindkomst op, og det blev også berørt senere af et par andre ordførere, der ønskede, at bruttoindkomst skulle bruges som grundlag for tildelingen af studiestøtte. Jeg skal blankt erkende – og det har jeg også gjort ved tidligere lejligheder – svagheden ved det nuværende system, men som jeg sagde det ved førstebehandlingen af regeringens forslag, er det det system, der ligger til grund for skattebetalingen, for tildelingen af sociale ydelser og for en række andre ting. Jeg erkender de svagheder, der er i det, men jeg mener at være på linje med ordføreren for forslagsstillerne, når jeg siger, at det næppe er rimeligt at ændre det her, men at det må ændres i selve skattelovgivningen.

Venstresocialisternes ordfører sagde noget om, at jeg havde givet udtryk for, at det at stille forslag om afskaffelse af statsgaranterede lån var urimeligt og uansvarligt. Det er ikke noget ordvalg, der vækker nogen form for genklang i mine ører; det er helt ude af trit med det, jeg sagde. Jeg har aldrig nogen sinde lagt skjul på, at jeg gerne ser en ændring fra statsgaranterede lån til statslån, men jeg har – og det sagde jeg også ved førstebehandlingen her for en måneds tid eller halvanden siden – nøgternt måttet erkende, at det er der ikke penge til for øjeblikket. Men det er måske netop ordvekslinger af den art, som hr. Steen Folke her lagde op til, der gør, at jeg i og for sig foretrækker at tage diskussionerne om disse forslag i udvalget, hvor det bliver mindre emotionelt og måske nok tilsvarende mere sagligt, hvor vi ikke skal stå og tale til et referat i Folketingstidende, men i fredsommelighed kan sidde og lytte til hinandens argumenter og prøve at høre på, hvad det er, den anden part egentlig gerne vil udtrykke.

Fru Gertrud Stjernholm Nielsen gav udtryk for, at hun fandt det rimeligt med en genfremsættelse; i hvert fald sagde hun, det var lovligt at genfremsætte lovforslaget. Deri er jeg ganske enig. Det eneste, min undren gik på, var, at dette forslag havde været

Undervisningsministeren (Dorte Bønnedsen):